Küçük Kirpi Dedektif

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kirpi Dedektif

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük yeşil ormanın mantarların küçük şemsiyeler gibi büyüdüğü sıcak bir köşesinde, Pip adında küçük bir kirpi yaşardı. Güneşli günlerde bile mavi bir dedektif şapkası ve kırmızı bir atkı takardı. Pip bulmaca çözmeyi her şeyden çok severdi. En iyi arkadaşı, yeşil cep yeleğinde küçük bir not defteri taşıyan Dot adında minik, altın renkli bir yediuyurdu.

Her sabah Pip ile Dot, yaşlı meşe ağacının yanında tatlı meyveler toplarlardı. Onları Pip'in yuvasının yakınındaki yapraklı bir sepete yığarlardı. "Bunlar bütün hafta yeter," dedi Dot, defterine yazarak. Pip bilgece başını salladı. "İyi bir dedektif meyvelerini her zaman sayar." Orman yosun ve güneş ışığı kokuyordu ve iki arkadaş stoklarıyla çok gurur duyuyorlardı.

Ama parlak bir sabah sepet boştu! Tek bir meyve bile kalmamıştı. Dot şaşkınlıkla soludu, kocaman yuvarlak gözleri daha da yuvarlaklaştı. "Biri onları almış!" diye ciyakladı. Pip dedektif şapkasını iyice aşağı çekti. "Öyleyse ipuçları bulmalıyız," dedi cesurca. "Gerçek dedektifler asla tahmin etmez. Bakarlar." Dot defterini açtı ve yazdı: BÜYÜK MEYVE GİZEMİ.

Dot minik patisini yere doğrulttu. "Bak, Pip! Ayak izleri!" Küçük izler sepetten uzağa, eğrelti otlarının yanından ve bir çalının altına doğru gidiyordu. Pip yaklaştı, küçük siyah burnu seğirdi. "Minik parmaklar," diye fısıldadı. "Bir de fındık kabukları var." Dot hızla karaladı. İz silikti ama oradaydı ve iki dedektif hevesle onu takip etti.

"Bahse girerim sen yaptın!" dedi Dot aniden Pip'e dönerek. "Sen hep açsın!" Pip'in krem rengi uçlu dikenleri incinmişlikle dikenleşti. "Ben mi? Uykunda yemek yiyen sensin!" Burun buruna geldiler, ikisi de kaşlarını çatmıştı. Sonra Pip kendi kuralını hatırladı ve derin bir nefes aldı. "Suçlamak yok," dedi yumuşakça. "Bunun yerine ipuçlarını takip edelim."

Ayak izleri uzun otların arasından zikzak çizerek, uykulu bir derenin yanından ve yosunlu bir kütüğün etrafından geçti. Dot bir yaprakta meyve lekesi gördü. Pip bir kökün yanında kırıntı buldu. "Kim yaptıysa," dedi Dot, "çok meşgul." Küçük kuyruğu heyecanla sallandı. "Ve çok dağınık," diye ekledi Pip gülümseyerek. Burunları yerde, gözleri fal taşı gibi açık yürümeye devam ettiler.

Yüksek bir huş ağacında, Olive adında gri-kahverengi bir baykuş onları yuvarlak kehribar gözlerle izliyordu. Yuvarlak gözlükler ve mor örgü bir şal takıyordu. "Nereye acele ediyorsunuz, küçük dedektifler?" diye yumuşakça öttü. "Biri meyvelerimizi çaldı!" dedi Dot. Olive yavaşça gözlerini kırptı. "İpuçları tahminlerden daha önemlidir," dedi. "Kanıtları takip edin ve nazik olun." Sonra geniş kanatlarını açtı ve süzülerek uzaklaştı.

İz şimdi daha netleşiyordu. Fındık kabukları, birkaç kırmızı meyve lekesi ve minik ayak izleri hep aynı yönü gösteriyordu. "Bu sincap izlerine benziyor," diye fısıldadı Dot, defterine çizerek. Pip başını salladı. "Ama sincaplar ağaçlara tırmanır." Yukarı, aşağı ve her yere baktılar. İpuçları onları özel bir yere götürüyordu ve iki dedektif de tatlı bir merak ürpertisi hissetti.

Çalıların arasındaki bir boşluktan, gür kızıl-kahverengi bir kuyruğun hızla geçtiğini gördüler. "Orada!" diye ciyakladı Dot. Yaklaştılar, bir kütüğün arkasına saklandılar. Un bulaşmış beyaz bir önlük ve meyve kırmızısı bir başörtüsü takmış bir sincap, sepetler taşıyarak ve küçük bir melodi mırıldanarak ileri geri koşuşturuyordu. "Meyvelerimizi alıyor!" diye fısıldadı Dot. Pip bir patisini kaldırdı. "Dur. Önce izleyelim."

Sincap büyük bir meşenin altındaki bir oyuğa daldı. Pip ile Dot düşen yapraklar kadar sessizce onun peşinden gittiler. İçeride, yapraklarla kaplı uzun ahşap masalar gördüler. Her yerde meyveler vardı, ama açgözlü bir yığın halinde değil. Meşe palamutları, mantarlar ve bal peteğiyle birlikte düzgün küçük kaselerde düzenlenmişlerdi. "Bu hırsızlığa benzemiyor," diye fısıldadı Pip. "Bu... bir partiye benziyor?"

Tam o sırada sincap arkasını döndü ve onları gördü. Parlak kehribar gözleri kocaman açıldı. "Ah! Merhaba, küçükler!" Sıcak bir gülümsemeyle önlüğündeki unu silkti. Dot cesurca defterini kaldırdı. "Meyvelerimizi sen mi aldın?" diye sordu. Sincap gözlerini kırptı, sonra yumuşak, çıngıraklı bir kahkaha attı. "Almak mı? Hayır, canım. Onları bir sürpriz için ödünç aldım."

"Bir sürpriz mi?" diye sordu Pip, şapkasını indirerek. Sincap başını salladı ve kabarık kuyruğuyla masaları işaret etti. "Bütün hayvanlar için bir kış ziyafeti! Haftalardır yiyecek topluyorum." Dot'un defterine baktı ve gülümsedi. "Bir not bırakmalıydım." Pip dikenlerinin yatıştığını hissetti. "Seni hırsız sandık," dedi. "Ama ipuçları bize gerçeği gösterdi."

Dot defterine, sonra güzel ziyafete baktı. "Tahmin ettiğim için üzgünüm," dedi yumuşakça. Sincap onun minik patisine dokundu. "Sorun değil. Aç olduğumuzda ipuçları yanıltıcı olabilir." Pip sırıttı ve kırmızı atkısını çekiştirdi. "Gerçek dedektifler önce kanıtları kontrol eder," dedi. "Ve biz hırsızdan daha iyi bir şey bulduk. Bir arkadaş bulduk!"

O akşam orman neşeli seslerle doldu. Tavşanlar, fareler ve kuşlar meşenin altındaki ziyafete geldiler. Adı Hazel olan sincap meyve çorbası kepçeyle dağıttı ve sıcak meşe palamudu ekmeği ikram etti. Pip ile Dot kaseleri taşımaya yardım ettiler. Olive baykuş aşağı süzüldü ve bir kanadını kaldırdı. "Küçük dedektiflere!" diye öttü. Herkes alkışladı ve fenerler sıcacık parladı.

Dot defterine son bir satır yazdı: İPUÇLARI NEZAKETE GÖTÜRDÜ. Pip karnı tok ve kalbi mutlu bir halde yanına oturdu. "Bir dahaki sefere," dedi, "suçlamadan önce soru sorarız." Dot başını salladı, kocaman gözleri parlıyordu. Hazel her birine kaymaklı birer kase meyve getirdi. "Dedektiflik çalışması," dedi, "özel bir ikramı hak eder."

Ziyafet bitip yıldızlar çıkınca Pip ile Dot ay ışığında eve yürüdüler. "Önemli bir şey öğrendik," dedi Pip. "Tahmin etmek kolaydır, ama ipuçları gerçeği söyler." Dot defterine sarıldı. "Ve arkadaşlar en güzel hazinedir." Hazel'i yine ziyaret etmeye söz verdiler. Sonra Pip'in sıcacık yuvasında kıvrıldılar, meyveler ve nezaket hayalleri gördüler.